

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1127/2014
25.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.К., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., адвоката И.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.921/11 од 25.09.2013. године, Вишег суда у Чачку Кж 26/14 од 14.05.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ бр.16/14 од 27.08.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2014. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.921/11 од 25.09.2013. године, Вишег суда у Чачку Кж 26/14 од 14.05.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ бр.16/14 од 27.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр.921/11 од 25.09.2013. године године према окривљеном Д.К. на основу члана 354. тачка 3. ЗКП, одбијена је оптужба да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у стицају са кривичним делом лака телесна поврда из члана 122. став 1. КЗ и одређено да трошкови кривичног поступка на име одбране окривљеног падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени Р.К. је у смислу члана 206. став 3. ЗКП за остваривање имовинско правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 26/14 од 14.05.2014. године делимично је усвојена жалба Основног јавног тужиоца у Чачку па је преиначена пресуда Основног суда у Чачку К бр.921/11 од 25.09.2013. године, тако што је окривљени Д.К. оглашен кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у

трајању од седам месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Наведеном пресудом окривљени Д.К. обавезан је да Вишем суду у Чачку на име трошкова вештачења плати износ од 24.692,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и да плати трошкове поступка који су настали пред Основним судом у Чачку с тим да ће о висини тих трошкова Основни суд у Чачку одлучити посебним решењем док је оштећени Р.К. у смислу члана 206. став 3. ЗКП за остварење имовинско правног захтева упућен на парницу. Истом пресудом окривљени Д.К. на основу члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ док је у преосталом делу жалба Основног јавног тужиоца одбијена као неоснована.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ бр.16/14 од 27.08.2014. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног Д.К. и пресуда Вишег суда у Чачку Кж 26/14 од 14.05.2014. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.К., адвокат И.Ћ., због повреде закона из члана 439. тачка 1. до 3. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати на поновну одлуку и суђење првостепеном суду, а да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, или да се укине трећестепена пресуда и предмет врати на поновну одлуку и суђење другостепеном суду пред потпуно измењеним већем или да се преиначе првостепена и другостепена или само другостепена одлука у корист окривљеног па да се окривљени ослободи од оптужбе, а да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава или државног органа који је иницирао и водио кривични поступак, а да браниоц буде обавештен о седници већа.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.К. у свом захтеву наводи да је МУП ПУ Чачак поднео кривичну пријаву под бројем КУ 1119/05 против Д.К. због кривичног дела из члана 214. КЗ РС које дана 12.12.2005. године – дана када се

критични догађај одиграо – није постојало, јер је било брисано из КЗ РС, а чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП су неосновани, јер суд није везан правном квалификацијом кривичноправних радњи датој у кривичној пријави, па је по налажењу Врховног касационог суда, другостепени суд правилно, применом члана 5. КЗ кривично-правне радње окривљеног Д.К. описане у ставу I другостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, јер се у истима стичу сви субјективни и објективни елементи наведеног кривичног дела, а што је потврђено и од стране суда трећег степена.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.К., указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, и повреде закона из члана 439. тач. 2. и 3. ЗКП и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП, али будући да наведене повреде закона нису образложене, већ се у образложењу захтева у преосталом делу искључиво побија чињенично утврђење суда, што у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог због кога би окривљени могао поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева браниоца окривљеног Д.К. није упуштао.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**